

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 131/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť I. H., bytom B., vo veci porušenia jeho základných práv upravených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 56/01 a postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 206/02 a sp. zn. 4 Co 73/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2004 doručená sťažnosť I. H., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základných práv upravených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 56/01 a postupom a rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 206/02 a 4 Co 73/03.

Zo sťažnosti a príloh priložených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil odporcovi (Spravbyt, s. r. o., Bardejov) povinnosť neuzatvoriť nájomnú zmluvu na nebytové priestory s firmou Revax, majiteľom R., až do rozhodnutia súdu o návrhu na ochranu osobnosti. Súd vyzval sťažovateľa, aby zaplatil súdny poplatok. Sťažovateľ následne podal žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, ktorú okresný súd uznesením č. k. Nc 56/01-9 z 18. októbra 2001 zamietol a následne uznesením č. k. Nc 56/01-13 z 22. novembra 2001 konanie zastavil z dôvodu neuhradenia súdnych poplatkov.

Proti obom uzneseniam podal sťažovateľ odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Co 206/02-21, 4 Co 207/02 z 31. júla 2002, ktorým napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. Nc 56/01-9 potvrdil a napadnuté uznesenie č. k. Nc 56/01-13 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s odôvodnením, že okresný súd konanie vo veci zastavil na základe chybného právneho názoru o právoplatnosti rozhodnutia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, hoci bolo zjavné, že sťažovateľ proti nemu podal v lehote odvolanie.

Následne okresný súd uznesením č. k. Nc 56/2001-29 zo 16. januára 2003 opätovne (už po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov) zastavil. Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu odvolal. O odvolaní krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 Co 73/03 z 28. augusta 2003 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 3. marca 2004.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň mu priznal primerané finančné zadosťučinenie. Zo sťažnosti sa dá usudzovať, že ide o uznesenia okresného súdu č. k. Nc 56/01-9 z 18. októbra 2001, č. k. Nc 56/01-13 z 22. novembra 2001 a č. k. Nc 56/2001-29 zo 16. januára 2003 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“) a uznesenia krajského súdu č. k. 4 Co 206/02-21,

4 Co 207/02 z 31. júla 2002 a sp. zn. 4 Co 73/03 z 28. augusta 2003 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Sťažovateľ tiež žiadal, aby mu ústavný súd vzhľadom na jeho majetkové pomery ustanovil právneho zástupcu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného textu čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd je oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom len vtedy, ak o porušení týchto práv a slobôd nie je oprávnený rozhodnúť iný súd. V danom prípade bol o porušení označených

základných práv sťažovateľa postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu oprávnený rozhodnúť krajský súd na základe uplatnenia riadneho opravného prostriedku. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami okresného súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

V časti namietajúcej porušenie základných práv sťažovateľa postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd posudzoval, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

V danom prípade sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv označenými rozhodnutiami krajského súdu z dôvodu zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Podľa § 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis s registra trestov v znení neskorších predpisov dôsledkom nezaplatenia súdneho poplatku je zastavenie konania za podmienok a v prípadoch ustanovených v uvedenom ustanovení. Ústavný súd v nadväznosti na túto skutočnosť v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou uzavrel, že štátny orgán (v danom prípade súd), ak postupuje zákonom ustanoveným spôsobom a vyžaduje od účastníkov konania splnenie zákonom ustanovených povinností, nemôže takýmto konaním porušiť základné práva a slobody týchto účastníkov (sťažovateľov). V nadväznosti na toto konštatovanie ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2004